ΓΡΑΝΑΖΙ

Επικοινωνία με Συντακτική Ομάδα
Email: granazi.org@gmail.com
Web: http://granazi.org
Τηλ.: 94020637

Μάρτιος 2015
Αρ. Τεύχους № 2

Οργανώνοντας Τις Αντιστάσεις μας από τα ΑΡΙΣΤΕΡΑ

τιμή ενίσχυσης €2.00

Μηνιαία Έκδοση Οργάνωσης ΓΡΑΝΑΖΙ

http://granazi.org

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΦΟΥΣΚΑ

Το Ιδιωτικό Χρέος της Κύπρου

σελίδα 6

εργατικά

Ποτέ την Κυριακή

σελ. 5

υγεία

Δε διαπραγματευόμαστε την υγεία μας

σελ. 7

κοινωνία

Ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα (Ε.Ε.Ε)

σελ. 10

φοιτητικά

Φοιτητικές κινητοποιήσεις

σελ. 11

μετανάστευση

Πρόσφυγες στη Κύπρο

σελ. 12

πολιτισμός

Μπάουχαους 1919 - 1933

σελ. 14

διεθνή

Ελλάδα: χάθηκε μια κρίσιμη μάχη, πρέπει να κερδηθεί ο πόλεμος

σελ. 15

Τα κινήματα στην Κύπρο

Κριτική αλλά και φάρος ελπίδας

σελίδα 3

Αφιέρωμα

Ο αγώνας ενάντια στην καταπίεση των γυναικών

σελίδα 8

Α

Αλλοτρίωση (η), ουσ. [alotríosi]: Ο μετασχηματισμός της εργασίας των ανθρώπων σε μια δύναμη που τους κυβερνά σαν ενός είδους φυσικού ή υπερανθρώπινου νόμου.

Ο Μαρξ γράφει ότι, στον καπιταλισμό, οι εργαζόμενοι είναι «αλλοτριωμένοι» τόσο από την ίδια την παραγωγική διαδικασία όσο και από τα αντικείμενα που παράγονται από την εργασία τους. Ο Μαρξ έζησε σε μια εποχή όπου οι κοινωνίες μόλις άρχιζαν να λειτουργούν καπιταλιστικά. Ενα παράδειγμα σε σχέση με την αλλοτρίωση εκείνη την εποχή θα μπορούσε να αφορά το πέρασμα από μικρές βιοτεχνίες σε μεγάλα εργοστάσια. Ας υποθέσουμε ότι ο Χ. έχει μια μικρή βιοτεχνία με καρέκλες. Ο Χ. ξέρει τα πάντα για την κατασκευή μιας καρέκλας. Έχει σταθερούς πελάτες και είναι περήφανος για τις καρέκλες του, οι οποίες είναι μια αντανάκλαση του εαυτού του, αφού αυτός είναι εξ΄ολοκλήρου ο κατασκευαστής τους. Ανοίγει κοντά ένα εργοστάσιο με φθηνές καρέκλες μαζικής παραγωγής και ο Χ. αναγκάζεται να κλείσει το εργαστήριο και να πάει να δουλέψει στο εργοστάσιο του Ψ. όπου θα πουλάει όχι καρέκλες πια, αλλά την εργασία του στον Ψ με αντάλλαγμα εναν πενιχρό μισθό. Τον βάζουν λοιπόν να κόβει όλη μέρα ξύλο σε κομμάτια, για να προχωρήσει στο επόμενο στάδιο της παραγωγής, όπου άλλοι εργάτες θα κάνουν κάτι άλλο κοκ. Ο Χ. έχει πια αποξενωθεί ή αλλοτριωθεί πλήρως από αυτό που παράγει ο ίδιος, αφού δεν πουλά πια καρέκλες αλλά εργασία.

Η αλλοτρίωση από την παραγωγική διαδικασία και από το προϊόν της εργασίας, ή αλλιώς ποιος δουλεύει και ποιος επωφελείται;

Για τους περισσότερους εργαζόμενους, η δουλειά δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα μέσο για τη φυσική επιβίωση. Ο Μαρξ αναφέρεται στη διαδικασία αυτή ως «θυσία της ζωτικότητας». Αυτό σημαίνει ότι παρόλο που πολλοί εργαζόμενοι μισούν τη δουλειά τους, «πρέπει» να πάνε. Πόσοι εργαζόμενοι στα Mc Donalds ή σε έναν φούρνο μπορούν να πουν ότι επωφελούνται και ευημερούν πραγματικά στην και από τη δουλειά τους; Ο περισσότερος χρόνος και ενέργεια που έχουν διαθέσιμα εστιάζεται στο κέρδος που μπορούν να αποφέρουν στο αφεντικό τους. Όπως σημειώνει ο Μαρξ, «Αυτοί που δεν παράγουν (δηλαδή, τα αφεντικά) έχουν εξουσία πάνω στην παραγωγή και πάνω στο προϊόν». Για παράδειγμα, σε ενα εστιατόριο, οι μάγειρες, οι καθαρίστριες και οι σερβιτόροι δουλεύουν 60 ώρες την εβδομάδα, γιατί πρέπει να ζήσουν. Αλλά στο τέλος παίρνουν 700-800 ευρώ, σε μια επιχείρηση που μπορεί να βγάζει κέρδος χιλιάδες ευρώ μηνιαίως. Το κέρδος πάει στα αφεντικά, δηλαδή σε αυτούς που δε δουλεύουν, δεν ξέρουν να ψήσουν μια μπριζόλα, να τη σερβίρουν ή να σφουγγαρίσουν τις τουαλέτες, αλλά απλά παρέχουν τα μέσα παραγωγής, δηλαδή το κτίριο, τον εξοπλισμό και τις πρώτες ύλες. Έτσι αποξενώνονται οι εργαζόμενοι από την ίδια την διαδικασία της παραγωγής, αφού το αποτέλεσμα της δικής τους εργασίας, δεν τους ανήκει. Η χρήση μηχανών στην παραγωγή, παρόλο που υπό άλλες συνθήκες θα μπορούσε να απελευθερώσει τον άνθρωπο, τον κάνει ακόμα πιο αποξενωμένο από το προϊόν της εργασίας του. Ο κάθε εργαζόμενος δουλεύει σε κάποιο εξειδικευμένο, συγκεκριμένο τμήμα της παραγωγής και είναι αποκομμένος από το προϊόν της εργασίας του. Όλα τα πονεμένα κόκκαλα, οι πονοκέφαλοι, ο ιδρώτας, η ψυχική οδύνη, οι τραυματισμοί και το άγχος των εργαζομένων στοχεύουν στη δημιουργία εμπορευμάτων που αποκομίζουν οφέλη για κάποιον άλλο. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανένα έλεγχο επί των εμπορευμάτων. Αυτά γίνονται ξένα προς τον εργαζόμενο, από τη στιγμή που παράγονται.

Το γεγονός ότι η εργασία μετασχηματίζεται σε πλούτο για τον ιδιοκτήτη, ενώ οι εργαζόμενοι λαμβάνουν ένα κομμάτι ψωμί σε αντάλλαγμα είναι ένα θεμελιώδες χαρακτηριστικό του καπιταλισμού που, σύμφωνα με τον Μαρξ μπορεί να ανατραπεί μόνο με την κατάργηση της ιδιοκτησίας.

του Σάμου Σαμουήλ

Τα κινήματα στην Κύπρο
κριτική αλλά και φάρος ελπίδας

Βρισκόμαστε στην κόψη της ιστορίας. Για πρώτη φορά στη μεταπολεμική Ευρώπη υπάρχει σοβαρό ενδεχόμενο να φυσήξει φρέσκος αέρας, κόντρα στη λιτότητα, κόντρα στη στυγνή εκμετάλλευση, κόντρα στην ισοπέδωση της ζωής μας.

Στην Κύπρο, όσο και αν τα συστημικά ΜΜΕ και η πολιτική ελίτ που εκπροσωπούν μας αντιμετωπίζουν ως ένα λαό αποχαυνωμένο, άβουλο και υποτακτικό, η πραγματικότητα τους διαψεύδει. Τα τελευταία δύο χρόνια, μια σειρά από μικρές και μεγαλύτερες πρωτοβουλίες και κινήματα έκαναν την εμφάνιση τους ή ενίσχυσαν τη δραστηριοποίησή τους στο νησί μας.

Πέραν του αν συμφωνούμε ή διαφωνούμε με το σύνολο των αιτημάτων τους, τον τρόπο οργάνωσής τους και το χαρακτήρα τους, τα κινήματα αυτά δημιουργήθηκαν από ανθρώπους που δεν προτίμησαν τα καρναβάλια του 2013, δε βολεύτηκαν στον καναπέ τους αλλά κατάλαβαν ότι μόνο μέσα από την συλλογική δράση και την ενεργοποίηση των ίδιων, μπορούν οι εργαζόμενοι και τα χαμηλά στρώματα να διεκδικήσουν τα δίκαια αιτήματά τους και την αξιοπρέπειά τους.

Με τον όρο 'κίνημα' αναφερόμαστε σε όλες τις μορφές κοινωνικής αυτοοργάνωσης και διαμεσολάβησης κάθε τύπου (από συντεχνίες εργαζομένων και πρωτοβουλίες μέχρι λαϊκές συνελεύσεις, επιτροπές και μέτωπα) που λειτουργούν με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας ή εκπροσώπησης.

Μια χαρακτηριστική περίπτωση είναι το κίνημα ενάντια στις εκποιήσεις που δημιουργήθηκε το Φεβρουάριο του 2014 με στόχο την ανατροπή των πολιτικών που οδηγούν σε εκποιήσεις της πρώτης κατοικίας και της επαγγελματικής στέγης. Αρκετός κόσμος ενεργοποιήθηκε στη βάση του κινήματος αυτού για να προσφέρει τις υπηρεσίες και την αλληλεγγύη του, όπως επίσης και μπροστά στο φόβο ότι χάνει το σπίτι του.

Η Κίνηση Πολιτών Ενάντια στις Ιδιωτικοποιήσεις συστάθηκε το Μάρτιο του 2013 προκειμένου να οργανώσει την αντίσταση ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις αφού ο πλούτος (φυσικός, υποδομές, ημικρατικοί φορείς κ.α.) της Κύπρου είναι αδιαπραγμάτευτη δημόσια περιουσία και ανήκει σε όλους εμάς.

Το αντιφασιστικό κίνημα τα τελευταία χρόνια ενέτεινε τις προσπάθειες και τις δράσεις του μπροστά στην εμφάνιση κρουσμάτων ρατσιστικής βίας, ξενοφοβίας και φασιστικής απειλής στο νησί. Μια από τις σημαντικότερες στιγμές του ήταν το μπλόκο που οργάνωσαν εκατοντάδες αντιφασίστες και αντιφασίστριες ενάντια στην πορεία μίσους των ΕΛΑΜιτών στο κέντρο της Λευκωσίας πριν από δύο περίπου χρόνια.

Φυσικά, δε θα μπορούσαμε να μην αναφερθούμε στις πρωτοβουλίες -πολλές στον αριθμό- με κοινωνικό και περιβαλλοντικό χαρακτήρα. Με την επιβολή των μνημονίων, κυβερνώντες, εκκλησιαστικό, ξένο και ντόπιο κεφάλαιο θέλησαν να διαλύσουν στο όνομα της «ανάπτυξης» τους όποιους τελευταίους χώρους αναπνοής έμειναν. Μέσα από τις κινητοποιήσεις τους, οι περιβαλλοντικές πρωτοβουλίες απέτρεψαν μια σειρά από εκποιήσεις παραθαλάσσιων τοποθεσιών, τη διάλυση του χαρακτήρα του κέντρου των πόλεων, ιδιωτικοποιήσεις λιμνών κλπ και υπερασπίστηκαν το δημόσιο χαρακτήρα τους.

Αφήσαμε για το τέλος μια ιδιόμορφη περίπτωση «κινήματος», τον ΣΥ.Μ.Ε.Α. (Συνασπισμός Μικρών Επιχειρήσεων και Αυτοεργοδοτούμενων). Ο ΣΥ.Μ.Ε.Α. εκπροσωπεί τα μικρομεσαία στρώματα που στη δίνη της καπιταλιστικής - τραπεζικής κρίσης δέχτηκαν καίριο πλήγμα και πολλές από τις ήδη υπερχρεωμένες επιχειρήσεις τους έκλεισαν ή είναι στα όρια χρεοκοπίας. Δεν πρέπει, όμως, να ξεχνάμε ότι και ένας μεγάλος αριθμός από αυτούς ήταν οι ίδιοι τα «μικρά αφεντικά» στην περίοδο της οικονομικής ευμάρειας (φούσκας) και φυσικά συμπεριφέρθηκαν με ανάλογο τρόπο στους εργαζόμενους τους στο άκουσμα και μόνο της κρίσης. Ένα ακόμα χαρακτηριστικό του ΣΥ.Μ.Ε.Α. είναι ότι απορροφήθηκε σχεδόν εξολοκλήρου από το πολιτικό μόρφωμα του Λιλλίκα (Κίνηση Πολιτών).

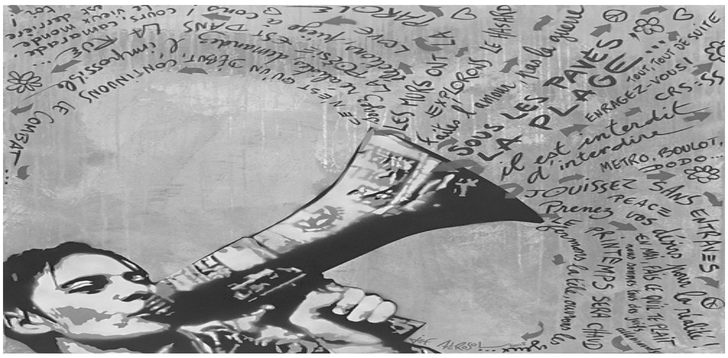
Είναι εμφανής η απουσία ενός εργατικού κινήματος. Ενώ τα τελευταία χρόνια έχουν τσακιστεί και λεηλατηθεί μια σειρά από εργασιακά δικαιώματα, μισθοί και κατακτήσεις, εντούτοις δεν ξέσπασε ένα εργατικό μαχητικό κίνημα και γι' αυτό φέρουν τεράστιο μερίδιο ευθύνης οι ηγεσίες των συντεχνιών όλων των αποχρώσεων.

Δυστυχώς πολλά από τα κινήματα, για μια σειρά από λόγους που μας αφορούν όλους (πολιτική απειρία, σεχταρισμός, υποχωρητικότητα, ρεφορμιστικές ηγεσίες, προσωποκεντρικός χαρακτήρας), έχασαν την αρχική τους στόχευση και δυναμική, με αποτέλεσμα ένα μεγάλο κομμάτι του κόσμου να αποχωρήσει ή/και σε κάποιες περιπτώσεις να υπάρξουν διασπάσεις. Αυτές οι αδυναμίες όμως δεν μειώνουν τις προσπάθειες και τα αντανακλαστικά της κυπριακής κοινωνίας που ψάχνει να βρει το βηματισμό της και να αντισταθεί μέσα από την κινηματική δράση.

Τέτοια κινήματα, από τη φύση τους και λόγω των συνθηκών μέσα στις οποίες αναπτύσσονται, είναι απόλυτα φυσιολογικό αλλά και σημαντικό να εκπροσωπούν τις πλατιές μάζες των λαϊκών στρωμάτων, να φιλοξενούν δηλαδή στις τάξεις τους ανθρώπους από όλο το φάσμα των προοδευτικών πολιτικοποιήσεων και τους διάφορους βαθμούς πολιτικής συνείδησης. Στις σημερινές συνθήκες κατακερματισμού, μόνο μέσα από τη μαζικότητά τους μπορούν να γίνουν χώροι ουσιαστικής πολιτικής ζύμωσης, μοχλοί πίεσης και αντίστασης.

Ταυτόχρονα, οι γέφυρες και οι συνδέσεις μεταξύ των κινημάτων είναι απαραίτητο να επιδιώκονται και να σφυρηλατούνται συστηματικά. Ο λόγος είναι το ότι τα διάφορα αιτήματα που προβάλλουν είτε είναι εργατικά, είτε στοχεύουν στα περιβαλλοντικά ζητήματα, είτε σε άλλα κοινωνικά θέματα, προέρχονται από κοινό παρανομαστή και βρίσκουν απέναντί τους έναν κοινό εχθρό, την καπιταλιστική εκμετάλλευση και τους μηχανισμούς καταστολής και προπαγάνδας.

Η τακτική του να αναδεικνύεται συστηματικά ο κοινός αυτός παρονομαστής μεταξύ των κινημάτων μπορεί να βοηθήσει στη δημιουργία ενός μαζικού διεκδικητικού κοινωνικού ρεύματος που θα απαιτήσει όχι μόνο την εκπλήρωση των δίκαιων αιτημάτων του αλλά και τη συνολική ανατροπή των μνημονίων και, κατ' επέκταση, τον κοινωνικό μετασχηματισμό για ένα σύστημα που θα υπηρετεί τις ανάγκες του κόσμου της δουλειάς, του πραγματικού παραγωγού του πλούτου. Η προοπτική αυτή είναι που υποχρεώνει όλους εμάς - άτομα, συλλογικότητες, οργανώσεις, πολιτικά ρεύματα - να ενεργοποιηθούμε προς αυτήν την κατεύθυνση.

Δεν θα επιτρέψουμε σε καμία κυβέρνηση και τρόϊκα να τσαλαπατίσουν κι'άλλο την αξιοπρέπεια μας.
Δεν θα επιτρέψουμε σε κανένα τραπεζίτη, σε καμία αστυνομία να πετάξουν στο δρόμο κανένα συνάνθρωπο μας

Ταξικό Ημερολόγιο

27/2 24ωρη απεργία καθαριστριών στο νοσοκομείο Λευκωσίας

2/3 Απεργία από τους εργαζόμενους στο Δήμο Πολεμιδιών

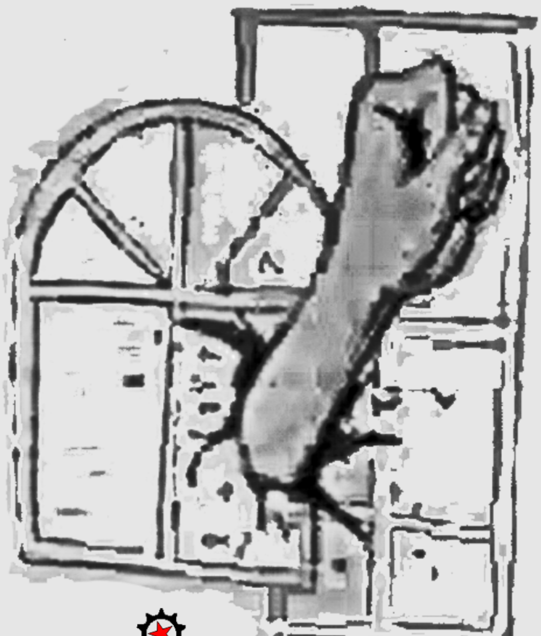
2/3 24ωρη απεργία των εργαζομένων στα λεωφορεία «Ζήνων»

4/3 «Η κοινωνία αντιδρά και διεκδικεί» Πορεία Διαμαρτυρίας

8/3 Παγκόσμια ημέρα της γυναίκας

21/3 Παγκόσμια μέρα δράσης ενάντια στο ρατσισμό

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΜΑΣ

Granazi.org
Οργανώνοντας Τις Αντιστάσεις μας από τα ΑΡΙΣΤΕΡΑ

της Μαρίας Μαρσέλου

Ποτέ την Κυριακή

Όποιος περιδιαβαίνει στους εμπορικούς και μη δρόμους της Κύπρου και ειδικά της Λευκωσίας, θα νομίζει ότι ζει στη χώρα που δεν κοιμάται ποτέ. Κι αυτό, βέβαια, όχι χάρη στους ξέφρενους ρυθμούς ζωής που επικρατούν, αλλά επειδή τα εμπορικά καταστήματα και οι υπεραγορές είναι διαρκώς, παντός καιρού και ημέρας, ανοιχτά.

Το μέτρο για την εφταήμερη λειτουργία των καταστημάτων στην Κύπρο τέθηκε σε εφαρμογή κυριολεκτικά μέσα σε μια νύχτα και ένα από τα επιχειρήματα που χρησιμοποιήθηκε ήταν, βέβαια, η καταπολέμηση της ανεργίας. Για την καταπολέμησή της πολλά έχουν δει τα ματάκια μας τον τελευταίο καιρό, όπως την επιχορήγηση της ΑνΑΔ σε επιχειρήσεις για την εργοδότηση νέων επιστημόνων με απερίγραπτες συνθήκες εργασίας, και διάφορα άλλα μέτρα τα οποία βέβαια λειτουργούν πάντα προς όφελος των επιχειρήσεων.

Όλη η Κύπρος ένα mall

Κάτι τέτοιο ισχύει και για το μέτρο των καταστημάτων. Παίρνοντας τα πράγματα από την αρχή, θα διαπιστώσουμε ότι το Υπουργείο Εργασίας με την έκδοση τροποποιητικών διαταγμάτων επέκτεινε τις περιοχές εφαρμογής του τουριστικού ωραρίου καθιστώντας ολόκληρη την Κύπρο μια ενιαία τουριστική περιοχή. Τα διατάγματα αυτά δίνουν τη δυνατότητα στις επιχειρήσεις να λειτουργούν με διευρυμένο ωράριο, από τη Δευτέρα μέχρι και το Σάββατο, από τις 5.00 π.μ. μέχρι τις 10.μ.μ. και την Κυριακή από τις 9.00 π.μ. τις 9.00 μ.μ.

Τα διατάγματα αυτά μπάζουν από παντού. Πέραν της υποτιθέμενης προσωρινής τους ισχύος, αλλά και του ότι έχουν γίνει καθεστώς, παρακάμπτονται και τα κριτήρια που ο νόμος καθορίζει για το πότε μια περιοχή ορίζεται τουριστική. Δύο είναι τα βασικά επιχειρήματα της Υπουργού: α) ότι οι περιορισμοί που μέχρι πρότινος καθόριζαν τη λειτουργία των καταστημάτων, στην παρούσα οικονομική κρίση δεν βοηθούν στην τόνωση της οικονομίας ενώ με τη ρύθμιση αυτή όλα τα καταστήματα τυγχάνουν ίσης μεταχείρισης, και β) ότι η επέκταση των τουριστικών περιοχών και, συνακόλουθα, του ωραρίου λειτουργίας των καταστημάτων, θα μειώσει την ανεργία, αφού ο επιπρόσθετος χρόνος εργασίας που θα προκύψει, ως αποτέλεσμα της πιο πάνω ρύθμισης, θα καλύπτεται κατά 50% με νέο προσωπικό από τους καταλόγους των ανέργων της Δημόσιας Υπηρεσίας Απασχόλησης, στο πλαίσιο του Σχεδίου για Ευέλικτες Μορφές Απασχόλησης.

Η αλήθεια, βέβαια, είναι άλλη και δεν είναι δύσκολο να την καταλάβει κανείς. Ξεκινώντας από το πρώτο σκέλος της επιχειρηματολογίας, και παρακάμπτοντας τη μετατροπή του ελεύθερου χρόνου σε ένα διαρκές κυνήγι υπερκαταναλωτισμού, είναι τουλάχιστον γελοίο να θεωρούμε ότι το πρόβλημα της οικονομικής κρίσης λύνεται με τη διαρκή και ακατάπαυστη κατανάλωση, μιας και το πρόβλημα του κόσμου δεν είναι η έλλειψη χρόνου αλλά η έλλειψη χρημάτων.

Φτάνοντας στο δεύτερο και ίσως το πιο σημαντικό σκέλος, οι εργασιακές συνθήκες που διαμορφώνει το μέτρο αυτό είναι οι ακόλουθες:

καμία επιπλέον πρόσληψη δεν έγινε προκειμένου να καλυφθούν οι επιπλέον ώρες εργασίας

όσοι εργοδοτήθηκαν στα πλαίσια στήριξης λειτουργίας των εμπορικών καταστημάτων εργάζονται υπό καθεστώς επιχορήγησης από την ΑνΑΔ, το οποίο σημαίνει ότι αμείβονται 500 ευρώ για οχτάωρη εργασία με 6μηνη σύμβαση χωρίς άλλα δικαιώματα.

Το πιο σημαντικό δεδομένο που διαμορφώνει το μέτρο αυτό αφορά την καταστρατήγηση κάθε έννοιας εργασιακής αξιοπρέπειας δημιουργώντας συνθήκες σύγχρονου εργασιακού μεσαίωνα. Ενώ αρχικά είχε προβλεφθεί οι εργαζόμενοι να αμείβονται επιπλέον για την κυριακάτικη εργασία τους, κάτι τέτοιο παρακάμφθηκε με συνοπτικές διαδικασίες με αποτέλεσμα οι εμποροϋπάλληλοι να εργάζονται 6 μέρες την εβδομάδα, συνολικά 46 ώρες και πολλές φορές περισσότερες με τα ίδια λεφτά. Το ρεπό τους είναι κυλιόμενο, κάθε εβδομάδα διαφορετικό, αδυνατώντας να οργανώσουν τον ελεύθερο τους χρόνο. Ζουν λοιπόν για να δουλεύουν…

Είναι προφανές, λοιπόν, ότι το μέτρο αυτό ευνοεί αποκλειστικά και μόνο τις πολυεθνικές εταιρείες και το κεφάλαιο μεταμορφώνοντας την εργασία σε σκλαβιά. Για εμάς η υπεράσπιση κάθε εργαζόμενου είναι επιτακτική ανάγκη αφού η επίθεση σε οποιονδήποτε εργασιακό κλάδο είναι επίθεση σε ολόκληρη την κοινωνία και την εργατική της τάξη, είναι επίθεση ενάντια σε όλους μας. Ας οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας από τα αριστερά συνειδητοποιώντας τη δύναμη που έχουμε στα χέρια μας ως παραγωγοί του πλούτου τους και ανατρέποντας τα σχέδιά τους.

Κυπριακή φούσκα
Το ιδιωτικό χρέος της Κύπρου

Μια αναλυτική απεικόνιση της κατάστασης των δανείων δείχνουν τα στοιχεία που προέρχονται από την Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου. Συνολικά το ιδιωτικό χρέος -εξυπηρετούμενο και μη εξυπηρετούμενο- των επιχειρήσεων και των νοικοκυριών αγγίζουν τα €65 δις. Μέχρι το Νοέμβριο του 2013 οι κυπριακές τράπεζες είχαν χορηγήσει δάνεια που αντιπροσώπευαν το 406% του ΑΕΠ της Κύπρου που είναι-δεν είναι €16 δις.

Τα δάνεια που είχαν χορηγηθεί στις επιχειρήσεις ανήλθαν στο ποσό των €48 δις και αντιπροσώπευαν το 70% του συνολικού ύψους δανείων. Διευκρινίζεται ότι τα δημοσιευμένα στοιχεία της Κεντρικής Τράπεζας αφορούσαν όλες τις επιχειρήσεις (νομικά πρόσωπα), χωρίς τα στοιχεία να ταξινομούνται σε αυτά που αφορούσαν τις μικρές επιχειρήσεις και στα αντίστοιχα που αφορούσαν τις μεγάλες. Από το συνολικό ύψους χορήγησης δανείων (€48 δις), το 65% αυτών (€31 δις) είναι μη εξυπηρετούμενο. Το μέγεθος αυτό είναι σχεδόν διπλάσιο από το αντίστοιχο του κυπριακού ΑΕΠ.

Τα δάνεια που αφορούν την πρώτη κατοικία ανέρχονται στα €10 δισ. Το 43% αυτού είναι μη εξυπηρετούμενο και αγγίζει τα 4,3 δις. Ενώ τα καταναλωτικά ξεπερνούν τα €7 δις, εκ των οποίων το 43% (€3 δις) είναι μη εξυπηρετούμενο.

Τα παραπάνω στοιχεία δείχνουν ότι μέχρι το Νοέμβριο του 2013 το ιδιωτικό χρέος (επιχειρήσεων και νοικοκυριών) ανήλθε στο 406% του ΑΕΠ. Αξίζει να σημειωθεί ότι και πριν να βαθύνει η κυπριακή κρίση, το ιδιωτικό χρέος ήταν σε δυσθεώρητα ύψη. Στις αρχές του 2012, το ιδιωτικό χρέος άγγιζε το 288% του ΑΕΠ. Αυτή η «δομική αδυναμία» της κυπριακής οικονομίας, όπως αυτή αντανακλάται μέσα από την πορεία του ιδιωτικού χρέους τις τελευταίες δύο δεκαετίες, έμελλε να ήταν και το δυνατό σημείο της κυπριακής φούσκας. Αυτό ήταν αποτέλεσμα της τάσης υπερσυσσώρευσης πολυεθνικού κεφαλαίου, που διακλαδώθηκε μέσα από το κυπριακό χρηματοπιστωτικό σύστημα και μέρος του οποίου κατέληξε στον υπερδανεισμό των επιχειρήσεων και των νοικοκυριών.

Όπως δείχνουν τα στοιχεία της Κεντρικής Τράπεζας, το μεγαλύτερο μέρος αυτού του κεφαλαίου (€48 δις) κατέληξε στις επιχειρήσεις. Από τα €48 δις, τα €16 δις χορηγήθηκαν σε κατασκευαστικές, σε εταιρείες αναπτύξεως γης, σε ξενοδοχεία και σε κατοικίες για άλλες χρήσεις. Από αυτά τα €20 δις, το 65% δεν εξυπηρετείται. Παραπάνω από €32 δις -χωρίς να διευκρινίζεται το κατά πόσο- κατέληξαν σε λοιπές εταιρείες, εκ των οποίων το 52% δεν εξυπηρετείται.

Φυσικά τα δάνεια προς επιχειρήσεις είναι εντελώς δυσανάλογα με τα αντίστοιχα που χορηγήθηκαν προς τα νοικοκυριά. Συνολικά τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια για τα νοικοκυριά (δάνεια κατοικίας και κατανάλωσης) ήταν €7,3 δις. Ενώ τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια για τις επιχειρήσεις ξεπερνούσαν τα €31 δις. Αυτό το στοιχείο από μόνο του απονομιμοποιεί συνολικά το πολιτικό κατεστημένο της Κύπρου, που χέρι-χέρι με την Τρόικα έχει καταφέρει να πάει την δημόσια συζήτηση γύρω από τις εκποιήσεις της πρώτης κατοικίας. Την κύρια ευθύνη για την εκτίναξη του ιδιωτικού χρέους όλα αυτά τα χρόνια, μέρος του οποίου εκτίναξε και το δημόσιο, έχουν οι ντόπιοι πιστωτές μαζί με το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο του τόπου.

Προφανώς μια απόφαση που θα οδηγήσει σε μαζικές εκποιήσεις κατοικιών από τους τραπεζίτες, θα αποτελέσει ένα καίριο πλήγμα για τις ευάλωτες ομάδες. Η κατοικία αποτελεί το τελευταίο ανάχωμα πριν την απόλυτη φτώχεια.

Από την άλλη, βέβαια, μια μεμονωμένη απόφαση που υποτίθεται «θα κυνηγήσει» τους μεγαλοοφειλέτες θα οδηγήσει σε περαιτέρω συρρίκνωση της κυπριακής οικονομίας, τις συνέπειες της οποίας πάλι τα λαϊκά στρώματα θα τις πληρώσουν. Είτε με τον έναν τρόπο είτε με τον άλλον το τίμημα θα είναι βαρύ για τον κυπριακό λαό μέσω της περαιτέρω ανόδου της ανεργίας, της μείωσης μισθών και των συντάξεων, της φοροεπιδρομής, της μαζικής μετανάστευσης, των μαζικών αυτοκτονιών κοκ.

Η περίπτωση της Κύπρου αποτελεί ένα τρανό παράδειγμα -με βάση την παραπάνω ανάλυση- που οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οποιοδήποτε μείγμα καπιταλιστικού πλαισίου διαχείρισης, ως διέξοδος του κυπριακού λαού από την κρίση, αποτελεί την τέλεια αυταπάτη. Και φυσικά εντός της ευρωζώνης και της Ε.Ε. Μόνη διέξοδο αποτελεί ένα ευρύτερο πλαίσιο πολιτικής ρήξεων που θα προασπίζει τα δικαιώματα του κυπριακού λαού και τη λαϊκή περιουσία και θα συμπεριλαμβάνει τη διαγραφή ιδιωτικού χρέους των λαϊκών στρωμάτων, την εθνικοποίηση των τραπεζών, την εγγύηση των λαϊκών καταθέσεων και τη μονομερή διαγραφή του δημόσιου χρέους, το οποίο κάθε χρόνο θα αυξάνεται.

της Γιάννας Χατζηγεωργίου

Δε διαπραγματευόμαστε την υγεία μας

Είναι ο τομέας της υγείας διαπραγματεύσιμος; Κι όμως, με τα μνημονιακά δεδομένα είναι και με το παραπάνω. Η κυβέρνηση, με τη σύσταση του ΓΕΣΥ επιχειρεί να διαλύσει περισσότερο το ήδη διαλυμένο -σχεδόν ανύπαρκτο- κοινωνικό κράτος. Το Υπουργείο Υγείας, που υποβαθμίζει συστηματικά τα τελευταία χρόνια τη δημόσια υγεία, με αποτέλεσμα να έχει «φρακάρει» λόγω της αύξησης της ανεργίας και της γενικευμένης κρίσης που βιώνει ο κόσμος της εργασίας, παρουσιάζει ένα νομοσχέδιο, μια «λύση» που ενθαρρύνει για άλλη μια φορά τη στροφή στην ιδιωτική υγεία και ασφάλιση, αυτή τη φορά με τη βούλα του κράτους.

Σε γενικές γραμμές το Υπουργείο εξαγγέλλει ότι πρόκειται για μια προσπάθεια που εξασφαλίζει στους πολίτες το αυτονόητο: καθολική πρόσβαση σε υψηλού επιπέδου υπηρεσίες υγείας μέσα από ένα σύστημα «καθολικό, λειτουργικό, αποδοτικό, οικονομικά βιώσιμο, που θα παρέχει αποτελεσματική κοινωνική προστασία σε εκείνους που την έχουν ανάγκη με τρόπο που να σέβεται τα χρήματα των φορολογουμένων και τους πόρους που θα χειρίζεται». Σύμφωνα πάντα με το Υπουργείο, θα καλύπτει, χωρίς διακρίσεις, όλους όσους διαμένουν μόνιμα και νόμιμα στην Κύπρο, ανεξαρτήτως ηλικίας, οικονομικής κατάστασης και ιατρικού ιστορικού. Με τον τρόπο αυτό παρέχεται πλήρης κάλυψη, μεταξύ άλλων, σε οικογένειες, εργαζόμενους, συνταξιούχους, χρόνιους ασθενείς, ασθενείς με σοβαρά προβλήματα υγείας, παιδιά, ανέργους, και όλες τις ευάλωτες ομάδες πληθυσμού. Μέσα από το ΓεΣΥ, ο κάθε δικαιούχος θα έχει το δικαίωμα ελεύθερης επιλογής ιατρού ή νοσηλευτηρίου, είτε από τον κρατικό είτε από τον ιδιωτικό (!) τομέα. Ποσοστό 2.2% επί των μηνιαίων συνολικών απολαβών του θα δίνει ο κάθε εργαζόμενος. Οι εργοδότες θα καταβάλλουν, επίσης, ποσοστό της τάξης 2.2% επί του μισθού για κάθε εργαζόμενο. Ενώ το κράτος θα καταβάλλει ποσοστό 4.25% επί του μισθού για κάθε εργαζόμενο πολίτη. Αυτά τα ποσοστά ενδέχεται να αλλάξουν ελαφρώς, αναλόγως των δεδομένων.

Το Γενικό Σχέδιο Υγείας θα εφαρμοστεί σε τρεις φάσεις με ημερομηνία ολικής εφαρμογής την 1.7.2016. Το τοπίο, όμως, είναι ακόμα αρκετά ομιχλώδες και κανείς δε φαίνεται να γνωρίζει ακριβώς τι πρόκειται να συμβεί.
Παρ' όλους τους ισχυρισμούς του Υπουργείου, λοιπόν, είναι εύλογα τα παρακάτω ερωτήματα.:
Ένα κράτος που προφασιζόμενο οικονομικές δυσκολίες δεν μπορεί να διαχειριστεί και να στελεχώσει επαρκώς τα δημόσια νοσηλευτήρια, στρέφεται στην ιδιωτική υγεία για να λύσει τα προβλήματα παροχής δημόσιας και δωρεάν υγείας;

Το ίδιο κράτος που είναι υπαίτιο για την παρακμή της δημόσιας υγείας με την ίδια εγκληματική αμέλεια πάει να φορτώσει στους εργαζομένους κι άλλες κρατήσεις από τους ήδη πετσοκομμένους μισθούς τους;
Σε ένα κράτος σε κρίση, όπως επαναλαμβάνουν και υπενθυμίζουν όσο πιο συχνά μπορούν οι πολιτικοί αλλά και οι δημοσιογράφοι που υπηρετούν το σύστημα, με την ανεργία να εκτινάσσεται συνεχώς σε υψηλότερα ποσοστά, επιδιώκουν να συστήσουν ένα σύστημα που βασική προϋπόθεσή του για να είναι αποτελεσματικό είναι η οικονομική ανάπτυξη;

Πρόκειται για ένα σύστημα που οδηγείται με μαθηματική ακρίβεια σε κατάρρευση και ευνοεί σαφέστατα τον ιδιωτικό τομέα, τις ασφαλιστικές εταιρείες και τους μεγαλογιατρούς, οι οποίοι προφανώς θα περιμένουν και ένα κέρδος για τις «υπηρεσίες» τους από το κράτος και δε θα δουλεύουν μόνο με το κόστος όπως θα έκανε ένα δημόσιο νοσηλευτήριο. Διαφορετικά, θα βρουν τρόπο να αυξήσουν το κέρδος τους, μειώνοντας το κόστος, δηλαδή, την ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών! Καταλαβαίνει κανείς ότι. όταν μιλάμε για την υγεία, μιλάμε για κάτι ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΟ.

- Οι εργαζόμενοι χρειάζεται να απαιτήσουν, σε αλληλεγγύη με τους εργαζόμενους στην υγεία, όντας οι δυο ομάδες-θύματα των πειραματισμών του Υπουργείου:
- Δημόσια, δωρεάν και ποιοτική υγεία για όλους
- Προσλήψεις νοσηλευτικού και ιατρικού προσωπικού στα υποστελεχωμένα νοσοκομεία
- Ανακαινίσεις νοσοκομειακών κτιρίων
- Σταμάτημα της υποβάθμισης της δημόσιας υγείας

Δε διαπραγματευόμαστε την υγεία μας γιατί δε διαπραγματευόμαστε τις ζωές μας

Έδωσεν τζαι ο κύριος Αβέρωφ το πόθεν έσχες του: 1,7 εκατομμύρια σε δάνεια τα οποία πληρώνονται κανονικά, με 2,5 εκατομμύρια σε ακίνητη περιουσία, χωρίς δουλειά που το 1999, χωρίς καταθέσεις στο όνομα του. Τούτο εν' ννεν πόθεν έσχες, εν βιογραφικό ταχυδαχτυλουργού.
Τζια τούτος ο άθρωπος εν που τούτους που κουντούν τες εκποιήσεις των σπιθκιών του κόσμου μες την βουλή.

της Μαρίας Παναγοπούλου

Ο αγώνας των γυναικών ενάντια στην καταπίεση

Η 8 του Μάρτη προτάθηκε ως η διεθνής μέρα των εργαζόμενων γυναικών από την γερμανίδα συνδικαλίστρια Κλάρα Τσέτκιν το 1910. Προτάθηκε ως φόρος τιμής στην πρώτη καταγεγραμμένη απεργία των εργατριών στα υφαντουργεία και στα ραφτάδικα της Νέας Υόρκης που ξέσπασε στις 8 Μάρτη του 1857. Τότε οι υφάντριες και οι ράφτρες διεκδίκησαν «δεκάωρη δουλειά, φωτεινές και υγιεινές αίθουσες εργασίας, ίσα μεροκάματα με τους κλωστοϋφαντουργούς και τους ράφτες». Η διαδήλωση των γυναικών χτυπήθηκε από την αστυνομία και βάφτηκε στο αίμα. Ο πρώτος πραγματικός γιορτασμός της μέρας της Γυναίκας έγινε το 1917 στη Ρωσία. Εκείνη τη μέρα, στις 8 του Μάρτη, οι γυναίκες της Πετρούπολης κατέβηκαν σε απεργία στις βιοτεχνίες της κλωστοϋφαντουργίας, διεκδικώντας «ψωμί και ειρήνη» και βελτίωση της ζωής των γυναικών.

> **«Ο κόσμος των γυναικών χωρίζεται, όπως ακριβώς και ο κόσμος των ανδρών, σε δύο στρατόπεδα: την αστική τάξη και το προλεταριάτο. Έτσι, παρόλο που και τα δύο στρατόπεδα υιοθετούν το σύνθημα για την "απελευθέρωση της γυναίκας", οι στόχοι και τα συμφέροντά τους είναι διαφορετικά»**
>
> **Αλεξάνδρα Κολοντάι[1]**

Η γέννηση των τάξεων

Για να ξεδιπλώσουμε καλύτερα το ιστορικό κουβάρι των αγώνων των εργαζόμενων γυναικών για ίση μεταχείριση θα πρέπει να απαντήσουμε στο κομβικό ερώτημα ''Οι γυναίκες ξεσηκώθηκαν ενάντια σε μια καταπίεση που υπήρχε από πάντα; Η καταπίεση υπήρχε σε όλες τις ανθρώπινες κοινωνίες;''. Η απάντηση που παίρνουμε από την ιστορία είναι αρνητική. Στις πρώτες κοινωνίες των ανθρώπων η ανισότητα ανάμεσα στα δύο φύλα ήταν άγνωστη, όπως άγνωστη ήταν επίσης η ατομική ιδιοκτησία, η εκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας με στόχο το κέρδος και ο διαχωρισμός της κοινωνίας σε τάξεις. Σ' αυτού του τύπου τις κοινωνίες, οι άνθρωποι ζούσαν σε νομαδικές ομάδες και εργάζονταν με στόχο να καλύψουν την καθημερινή τους επιβίωση. Οι σχέσεις μεταξύ των φύλων χαρακτηρίζονταν από ισότητα ενώ η μορφή και το είδος των οικογενειακών δεσμών που αναπτύσσονταν σε αυτό το πλαίσιο και που θεωρούνταν "φυσιολογικοί" παρουσίαζε μια εικόνα αρκετά διαφορετική από αυτή που γνωρίζουμε σήμερα.

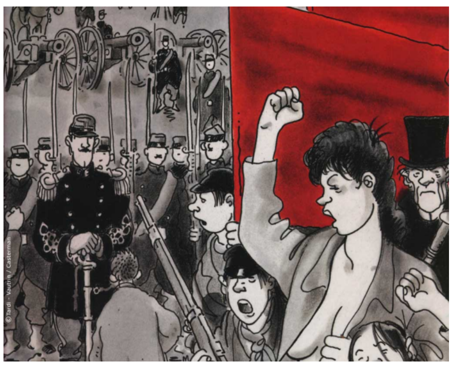
Η ανάπτυξη μεθόδων καλλιέργειας της γης διευκόλυνε το πέρασμα από τη νομαδική ζωή στη μόνιμη εγκατάσταση πληθυσμών. Η χρήση πιο εξελιγμένων μορφών αγροτικής παραγωγής (χρήση αλετριού, χρήση πιο εξελιγμένων μεθόδων άρδευσης) και η δημιουργία των πρώτων εποικισμών άνοιξε τη δυνατότητα για παραγωγή μεγαλύτερων ποσοτήτων τροφίμων απ' αυτά που χρειαζόταν μια κοινότητα για να τραφεί. Αυτό ήταν ένα σημείο καμπής για την ανθρώπινη κοινωνία, διότι αφενός σήμαινε ότι πλέον η παραγωγή τροφής για άμεση κατανάλωση θα μπορούσε να αντικατασταθεί από την παραγωγή για ανταλλαγή και εν τέλει για το κέρδος και αφετέρου σηματοδότησε το πέρασμα σταδιακά στην ταξική κοινωνία.

Καθώς αυτή η μετάβαση επεκτεινόταν και ολοκληρωνόταν γοργά και αποφασιστικά, παγιωνόταν ταυτόχρονα ο καταμερισμός των ρόλων που το κάθε φύλο αναλάμβανε σε μια σειρά από κοινωνικές διαδικασίες: την παραγωγική αλυσίδα, την αναπαραγωγή και ανατροφή των παιδιών, τον τρόπο που μεταβιβαζόταν ο πλούτος από γενιά σε γενιά κλπ. Η ίδια η μορφή των οικογενειακών δεσμών, τα είδη γάμων και, φυσικά, οι ιδέες που αναπτύσσονταν για να περιγράψουν αυτήν τη κατάσταση, αντικατόπτριζαν αυτήν την πραγματικότητα και ισχυροποιούνταν στο βαθμό που η ταξική και κοινωνική πραγματικότητα παρέμενε ίδια...

Περιγράφοντας λοιπόν την άνοδο της ταξικής κοινωνίας ο Ένγκελς ισχυρίστηκε ότι η ταξική κοινωνία έφερε μαζί της αυξανόμενη ανισότητα όχι μόνο μεταξύ κυβερνώντων και κυβερνώμενων αλλά και μεταξύ ανδρών και γυναικών.
Με το πέρασμα στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και για τις ανάγκες της αρχικής συσσώρευσης κεφαλαίου, οι παγιωμένες αντιλήψεις αλλά και η πραγματική θέση των γυναικών στην κοινωνία αξιοποιήθηκαν στο έπακρο. Οι γυναίκες χρησιμοποιήθηκαν μαζικά ως φτηνό εργατικό δυναμικό δουλεύοντας ατελείωτες ώρες κάτω από άθλιες συνθήκες εργασίας, με λιγότερους μισθούς από τους άντρες, χωρίς να έχουν κανένα δικαίωμα στη δημόσια/πολιτική ζωή (το δικαίωμα ψήφου κατακτήθηκε πολύ αργότερα). Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να αντιμετωπίζονται και από τους άντρες εργαζόμενους, όπως αντιμετωπίζονται σήμερα οι μετανάστες (πχ οι γυναίκες μας παίρνουν τις δουλειές, γυναίκες γυρίστε σπίτια σας κλπ). Σε όλες αυτές τις φάσεις της ιστορίας, η πλειοψηφία της κοινωνίας θεωρούσε πολλές φορές ότι η κατώτερη θέση της γυναίκας ήταν κάτι φυσιολογικό.

Ο ρόλος της οικογένειας στον καπιταλισμό

Όπως σε όλα τα κοινωνικά-οικονομικά συστήματα, οι θεσμοί που αποκτούν κυρίαρχο ρόλο και που περιγράφουν ή επιβάλλουν τους κοινωνικά αποδεκτούς τρόπους συμπεριφοράς, βρίσκονται σε άμεση συνάρτηση με τον τρόπο που η κάθε κοινωνία εξασφαλίζει την αναπαραγωγή της. Το καπιταλιστικό σύστημα δεν έχει ανάγκη απλώς από εργάτες που θα παράγουν τον πλούτο της κοινωνίας. Αντίθετα, έχει ανάγκη από ταϊσμένους, ξεκούραστους και πεισμένους για το ρόλο τους εργάτες, και -κατά προτίμηση- χωρίς να χρειάζεται να θυσιαστούν κέρδη για την ανατροφή τους.

Ο θεσμός αυτός που αναπτύχθηκε μέσα από αυτήν την ταξικά καθορισμένη -αλλά υπαρκτή κοινωνική- κατάσταση, προκειμένου να διευκολύνει αυτήν την απαίτηση, είναι η οικογένεια στη συγκεκριμένη μορφή που γνωρίζουμε σήμερα. Ο θεσμός της οικογένειας φαίνεται να επιτελεί ιστορικά δυο ρόλους, έναν οικονομικό και έναν ιδεολογικό. Ο οικονομικός σχετίζεται με τη συντήρηση και την αναπαραγωγή του εργατικού δυναμικού και ο ιδεολογικός με την προετοιμασία των καινούριων εργαζομένων μέσω της ανατροφής. Για την εξασφάλιση αυτών των λειτουργιών στο πλαίσιο των αναγκών της καπιταλιστικής παραγωγής, θεσπίστηκαν νόμοι οι οποίοι προστατεύουν το σχήμα της μονογαμικής πυρηνικής οικογένειας (πατέρας-μητέρα-παιδιά), ενώ οι διάφορες θρησκευτικές αντιλήψεις, σε διάφορες αποχρώσεις, συμπληρώνουν τις ανάγκες ιδεολογικής νομιμοποίησής της. Έτσι, η εκμετάλλευση και η καταπίεση της γυναίκας ως γέννημα της ταξικής κοινωνίας και στα πλαίσια της λειτουργίας της σύγχρονης μορφής οικογένειας αναδεικνύεται σε βασικό συστατικό της λειτουργίας του καπιταλισμού.

Οι αγώνες των γυναικών για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση

Με αυτήν την έννοια, η πάλη των εργαζομένων ενάντια στους καταπιεστές τους, η πάλη για έναν πιο δίκαιο κόσμο όπου οι ζωές θα μετράνε παραπάνω από τα κέρδη είναι υπόθεση όλου του εργατικού κινήματος. Σ' αυτήν την προσπάθεια όλοι οι εργαζόμενοι μαζί, άντρες και γυναίκες, θα πρέπει να σπάσουν τις αλυσίδες τους και να παλέψουν για ένα αύριο χωρίς διακρίσεις αποδυναμώνοντας την ιδεολογική κυριαρχία μηχανισμών που τρέφουν την εκμετάλλευση. Σ' αυτήν την προσπάθεια θα πρέπει εδώ και τώρα να διεκδικήσουμε: δουλειά και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας για όλους και όλες, κατάργηση όλων των διακρίσεων, χτίσιμο ενός ισχυρού κράτους πρόνοιας που να αναλαμβάνει το ρόλο του και να ελαφρύνει το βάρος που έχουν στις πλάτες τους οι γυναίκες. Άλλωστε, η αποδυνάμωση του κράτους πρόνοιας ουσιαστικά σημαίνει ότι το βάρος της λειτουργίας της κοινωνίας (ανατροφή των παιδιών &φροντίδα της οικογένειας, περιποίηση των ηλικιωμένων, φροντίδα των ''ανήμπορων' κλπ') από υπόθεση του κράτους γίνεται δουλειά και μάλιστα απλήρωτη των γυναικών. Για να τα καταφέρουμε όμως όλα αυτά θα πρέπει να ξεκινήσουμε από την πρώτη βασική παραδοχή ότι, δηλαδή, οι γυναικείες διεκδικήσεις δεν είναι πολυτέλεια. Δεν μπορούμε να συζητάμε για ισότητα και δικαιοσύνη αν δεν περιλαμβάνουμε τα δικαιώματα της μισής εργατικής τάξης σε παγκόσμιο επίπεδο.

Η ιστορία των εργατικών αγώνων δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι οι κατακτήσεις των εργαζομένων (στην προκειμένη περίπτωση των γυναικών) δε μας χαρίστηκαν αλλά κερδήθηκαν μέσα από αγώνες. Η σκληρή πραγματικότητα που βιώνουμε σήμερα μας δείχνει, επίσης, ότι οι εργατικές κατακτήσεις δεν είναι δεδομένες αλλά, μόλις οι οικονομικές συνθήκες γίνονται χειρότερες, τότε το τίμημα το πληρώνουν οι εργαζόμενοι με πρώτους στη λίστα τους πιο ευάλωτους ανάμεσα σ' αυτούς, τη μισή εργατική τάξη, τις γυναίκες. Η ιστορία των εργατικών αγώνων ακυρώνει την κυρίαρχη αφήγηση ότι "σήμερα τα πράγματα είναι δύσκολα και τίποτα δεν αλλάζει". Όλοι οι άνθρωποι που πάλεψαν για έναν πιο δίκαιο κόσμο, καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας, αγωνίστηκαν σε εξίσου δύσκολες ή και δυσκολότερες συνθήκες με τις σημερινές και κατάφεραν το 'ακατόρθωτο'. Να κάνουν, δηλαδή, όχι μόνο τη δική τους ζωή καλύτερη αλλά και των επόμενων γενιών.

Πηγαίνοντας πίσω στην ιστορία βλέπουμε ότι οι γυναικείοι εργατικοί αγώνες δεν είναι κάτι ξένο για την Κύπρο. Για να θυμηθούμε λίγο από το παρελθόν μας, το 1938 στην Κύπρο έγιναν 4 απεργίες εκ των οποίων οι 3 έγιναν από γυναίκες εργάτριες. Η πιο σημαντική από αυτές ήταν η απεργία των γυναικών στο Νηματουργείο του Π. Ιωάννου στο Βαρώσι. Η συγκεκριμένη απεργία κράτησε 3 μήνες και αξίζει να πούμε εδώ ότι άντρες εργάτες του Νηματουργείου έγιναν απεργοσπάστες. Παρ' όλο που η συγκεκριμένη απεργία τελικά ηττήθηκε, κατάφερε να συγκεντρώσει την αλληλεγγύη και άλλων κλάδων (βαρελοποιοί, ραπτεργάτες και υπάλληλοι κουρείων) και να συμβάλει στο χτίσιμο του εργατικού κινήματος στην Κύπρο.

1* Η Αλεξάνδρα Κολοντάι (1872-1952) ήταν Ρωσίδα επαναστάτρια, μέλος των μπολσεβίκων. Το 1919 ίδρυσε το Ζενοτνέλ ή "Τμήμα Γυναικών"που είχε ως στόχο τη βελτίωση των συνθηκών της ζωής των γυναικών στη νεαρή Σοβιετική Ένωση

2* Η ανάδειξη της πυρηνικής οικογένειας, ως κύτταρο της καπιταλιστικής κοινωνίας, είχε ως αποτέλεσμα την ποινικοποίηση όλων των άλλων σεξουαλικών συμπεριφορών και σχημάτων που παρεκκλίνουν από το πρότυπο (στην Αγγλία στις αρχές 16ου αιώνα, θεσπίζονται νόμοι ενάντια στην απελευθερωμένη σεξουαλικότητα και στο μη αναπαραγωγικό σεξ). Σε αυτό το σημείο, η οικογένεια αποκτά μια ιδεολογική υπεροχή και η ετεροφυλία γίνεται η επίσημη και η κυρίαρχη μορφή σεξουαλικής συμπεριφοράς (οι σεξουαλικές συμπεριφορές των ανθρώπων καταλήγουν να γίνονται υπόθεση του κράτους, κάτι που φτάνει μέχρι τις μέρες μας).

του Θέμη Θεμιστοκλέους

Ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα (Ε.Ε.Ε) Πιο πολύ ελάχιστο παρά εγγυημένο

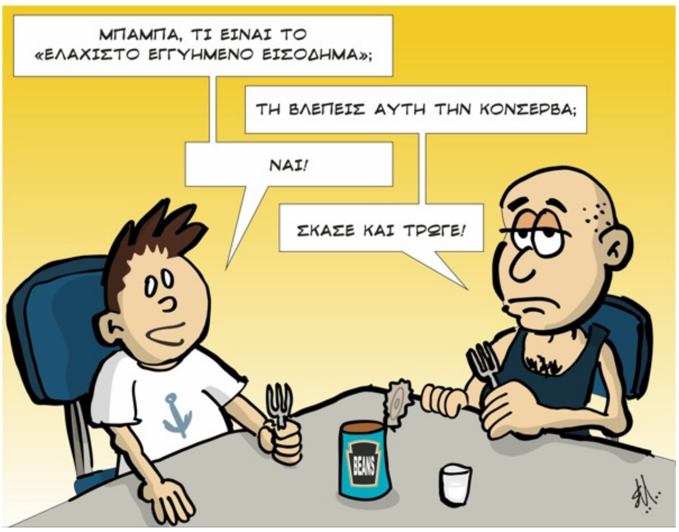
Τον Ιούνιο του 2014 η κυβέρνηση Αναστασιάδη πέρασε δια νόμου στη βουλή το λεγόμενο "δίχτυ προστασίας" για τα κοινωνικά στρώματα που έχουν πληγεί πιο πολύ από την οικονομική κρίση, το Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα (ΕΕΕ).
Πως γίνεται, λοιπόν, μια δεξιά κυβέρνηση, μέρος του συστήματος, που έκανε το παν για να σώσει τις τράπεζες ακόμα και με εσωτερικό κούρεμα, να ενδιαφέρεται για τους πολίτες τόσο ώστε να θεσπίσει και νόμο υπέρ τους;

Δυστυχώς, δε γίνεται...

Και αυτό είναι το πρώτο που καταλαβαίνει όποιος ασχοληθεί με το ΕΕΕ, αλλά ας τα πάρουμε ένα - ένα για να δούμε πώς έχουν τα πράγματα
Σύμφωνα με τους αρχιτέκτονες αυτού του σχεδίου, για να μπορέσουν να το στήσουν, έκαναν έρευνα αγοράς για να δουν ποιο πραγματικά είναι το εισόδημα που χρειάζεται μια τυπική οικογένεια (γονείς - παιδί) για να επιβιώσει. Αυτό που δεν μας είπαν, όμως, είναι ότι μαζί με αυτή την έρευνα έκαναν και μια άλλη που αφορά τη βιωσιμότητα του μέτρου, δηλαδή το πόσοι θα πρέπει να εξαιρεθούν από την εξίσωση και πόσα χρήματα πρέπει να εξοικονομηθούν από το προηγούμενο καθεστώς δημοσίου βοηθήματος έτσι ώστε το μέτρο να περάσει και από την τρόικα.

Έτσι άρχισαν να "κόβουν κόσμο". Πώς;

1) έβαλαν όριο στο χρόνο διαμονής στην Κύπρο (πάνω από 5 συνεχόμενα χρόνια) αποκλείοντας αμέσως μετανάστες και ευρωπαίους πολίτες,
2) Απαραίτητη μόνιμη κατοικία στην ελεύθερη για αυτούς περιοχή της Κύπρου, οπότε έξω Τουρκοκύπριοι ή άλλες κοινότητες που μένουν στη βόρεια πλευρά,
3) Καταθέσεις κάτω των 5000 ευρώ, λες και με 5100 μπορείς να ζήσεις, οπότε έξω και αυτοί,
4)Όλοι οι χαμηλοσυνταξιούχοι που έπαιρναν κάποιο επιπλέον βοήθημα ήταν υποχρεωμένοι να κάνουν αίτηση αλλιώς έχαναν το βοήθημα. Σύμφωνα με στοιχεία το 30% δεν έκανε αίτηση, οπότε έξω και αυτοί.

5) Ανύπαντρα παιδιά κάτω των 28 ετών συνυπολογίζονται στην οικογένεια. Αν, π.χ., έκαναν το λάθος και κατάφεραν να αγοράσουν ένα μονάρι, αυτό συνυπολογίζεται στην οικογενειακή περιουσία, όπως, επίσης, και μέρος του εισοδήματός τους.
Αυτές είναι μόνο μερικές βασικές προϋποθέσεις χωρίς ακόμα να μπούμε στα βαθιά που είναι η συμπλήρωση μια 12σέλιδης αίτησης (και για τους ηλικιωμένους η ίδια είναι), ζητώντας σου ένα σκασμό βεβαιώσεις ότι όντως είσαι φτωχός και πεινάς. Αν, τελικά, καταφέρεις να κάνεις την αίτηση, θα κάνουν δυο μήνες τουλάχιστον να σε περάσουν από κόσκινο και, αφού έχεις δώσει το ελεύθερο σε όλα τα προσωπικά σου δεδομένα, κάθε μήνα ξαναπερνάς από την επιτροπή χωρίς να σου το πουν, αυξομειώνοντας το ποσό που θα παίρνεις χωρίς εσύ να ενημερωθείς από πριν. Μαζί και με κάποιες ηλικιακές προϋποθέσεις, συν το ότι ανάλογα με την περιοχή που μένεις είναι και άλλο το κριτήριο για το επίδομα στο ενοίκιο και ....φτάνει! Εσπάσαν μας...έλεος!

Το σχέδιο από την αρχή ήταν ένα, και το σύστημα το έστησε σωστά

Έκανε μια καταγραφή προσωπικών και οικογενειακών δεδομένων, περιουσίας , τραπεζικών λογαριασμών, ώστε να μπορεί ανά πάσα στιγμή να ανατρέξει σε αυτά. Όχι τα δεδομένα αυτών που τα κρύβουν, εσένα που τα έχεις λίγα και φανερά. Οριοθέτησε το ποσό που χρειάζεται να έχει μια οικογένεια για να ζήσει, το οποίο, αν δεν το παίρνει από την εργασία κάποιου από τα μέλη της, θα το παρέχει το ΕΕΕ. Επιτρέπει έτσι στον κάθε εργοδότη να κόψει μισθό με πρόφαση την κρίση ξέροντας ότι θα το συμπληρώσει το ΕΕΕ και, άρα, ο εργαζόμενος δύσκολα θα αντισταθεί μπροστά στο φόβο της απόλυσης όταν βλέπει ότι κάποιος θα του τα δώσει από την άλλη. Με αυτό τον τρόπο παγιώνεται ο μισθός σε επίπεδα εξαθλίωσης και επαιτείας.

Οι φόρμουλες είναι ακριβώς τέτοιες που να έχεις της ψευδαίσθηση ότι, αν δουλεύεις για χαρτζιλίκι 200-300 ευρώ, και θα πάρεις το ΕΕΕ και θα σου αφήσουν και λίγο από το χαρτζιλίκι. Αυτή η κατάσταση θα μειώσει ακόμα περισσότερο τις εργοδοτικές εισφορές και τις εισροές στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και, άρα, τη βιωσιμότητα του Ταμείου και την πιθανότητα σύνταξης.Επίσης, το ΕΕΕ είναι επίδομα, όχι ασφαλιστέες αποδοχές για να μετράει για σύνταξη και επίδομα ασθενείας. "Καθαρίζει" το γραφείο ευημερίας από τους "τεμπέληδες" λήπτες δημοσίου βοηθήματος (ρητορική της κυβέρνησης), από όσους δήθεν έκλεβαν το κράτος διότι δεν ήθελαν να δουλέψουν. Και, φυσικά, σταματάει την επιπλέον βοήθεια στους χαμηλοσυνταξιούχους (ένα από τα λίγα φιλεργατικά μέτρα της κυβέρνησης Χριστόφια).

Τέλος, στα ψιλά γράμματα, όπως στα τραπεζικά δάνεια, σου λένε ότι όλη σου η ζωή είναι υπό κηδεμονία, όπως η Κύπρος στα χέρια της τρόικας. Μπορούν να σε καλέσουν να προσφέρεις "κοινωφελές έργο" απροσδιορίστου φύσης, και να σου στείλουν κοινωνικό λειτουργό μέσα στο σπίτι σου, όχι γιατί υπάρχει κάποιο άλλο πρόβλημα πέρα από το ότι έχασες τη δουλειά σου στη μνημονιακή Κύπρο. Εσύ φταις, εσύ έχεις πρόβλημα. Δεν είναι κοινωνικό το πρόβλημα και η λύση του, είναι ατομικό ζήτημα.

Όχι, κύριοι γραφειοκράτες της δεξιάς κυβέρνησης εμείς λέμε ότι το ΕΕΕ, πέραν του ότι δεν καλύπτει ούτε καν τις βασικές ανάγκες είναι και ένα αντιδραστικό και γραφειοκρατικό μέτρο, που αντί να βοηθά τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα μπορεί να κάνει τη ζωή τους πιο δύσκολη…

…βάζοντας τους σε ένα ατελείωτο παιχνίδι αποδείξεων ότι δεν είναι ελέφαντες, με ταυτόχρονο αποκλεισμό ομάδων της κοινωνίας που πραγματικά το έχουν ανάγκη (νεοάνεργοι, συνταξιούχοι, μετανάστες κ.α).

…αποσπώντας ταυτόχρονα την προσοχή από τον πραγματικό υπαίτιο της κρίσης,το ίδιο το σύστημα και τις τράπεζες του, που πάση θυσία και χωρίς αποδείξεις, τρέχουν όλοι να περιφρουρήσουν για να τις σώσουν υποθηκεύοντας και ξεπουλώντας τη χώρα ολόκληρη…

Η λύση δεν είναι, λοιπόν, η "κρατική φιλανθρωπία" αλλά ένα πραγματικό κοινωνικό κράτους που θα καλύπτει τις ανάγκες όλων των ανθρώπων που μαστίζονται από την κρίση. Και αυτό δεν θα μας το χαρίσει κανένας, θα πρέπει να το φτιάξουμε.

Φοιτητικές κινητοποιήσεις
Πώς ο μονόδρομος αλλάζει πορεία

της φοιτήτριας Ε.Μ

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών έξω από το υπουργείο παιδείας, απέδωσαν καρπούς. Με πρωτοβουλία της ΦΕ.ΤΕ.ΠΑ.Κ. και άλλες φοιτητικές ενώσεις και παρατάξεις, έγινε μια διαμαρτυρία για να αποτραπεί πρόταση νόμου από το Υπουργείο Παιδείας, στον οποίο προβλέπονταν αλλαγές στα κριτήρια της φοιτητικής χορηγίας και κατάργηση του φοιτητικού πακέτου (κουπόνια σίτισης κ.ά).

Οι φοιτητές συγκεντρώθηκαν έξω από το Υπουργείο το απόγευμα της 27ης Ιανουαρίου, κρατώντας πανό και με συνθήματα όπως "Φτάνουν πια οι περικοπές - Κάτω τα χέρια από τους φοιτητές", "Οι πολιτικές σας βλάπτουν σοβαρά την παιδεία", "Κάτω τα χέρια από τη χορηγία", "Οι φοιτητές απαιτούν πακέτο-χορηγία να μην αποκοπούν", "Άστε μας να σπουδάσουμε", "Φτάνει πια κοροϊδία, θέλουμε δημόσια και δωρεάν παιδεία". Σε χαιρετισμό του ο πρόεδρος της Φ.Ε.ΤΕ.ΠΑ.Κ. Μιχάλης Πίγγος ανέφερε ότι "ο Υπουργός Παιδείας μέσα σε μια νύκτα, χωρίς κανένα διάλογο κατάθεσε στη Βουλή ένα νομοσχέδιο έκτρωμα που για ακόμη μια φορά θυματοποιεί τη νέα γενιά. Κατά τη δική μας αντίληψη είναι αδιανόητο ενώ η Κυβέρνηση προχωρά με εύηχα συνθήματα όπως «άνοιξη» και επανεκκίνηση της οικονομίας να συνεχίζει να εφαρμόζει πολιτικές που ουσιαστικά θυματοποιούν τα ευάλωτα στρώματα της κυπριακής κοινωνίας"

Εφημερίδα Λεμεσός

Για άλλη μια φορά, οι φοιτητές απέδειξαν ότι η διαμαρτυρία τους ήταν ικανή να αναγκάσει τον Υπουργό Παιδείας να μη φέρει τις αλλαγές στα κριτήρια της χορηγίας, και κατ' επέκταση τη μείωση του κονδυλίου της φοιτητικής χορηγίας, και να δοθεί και φέτος το φοιτητικό πακέτο. Ο πρόεδρος της Φ.Ε.ΤΕ.ΠΑ.Κ και του ΑΞΙΚ, (Ανώτατο Ξενοδοχειακό Ινστιτούτο Κύπρου), παρέδωσαν στον υπουργό συνυπογραμμένη πρόταση των φοιτητικών ενώσεων. Έπειτα, ο υπουργός δήλωσε ότι θα δώσει την τελική απάντηση, μετά από συζήτηση του με την ΠΟΦΕΝ.

Η στάση του Υπουργείου Παιδείας

Έτσι και έγινε, και ακολούθησαν δηλώσεις ότι δε θα προχωρήσουν σε μεταρρυθμίσεις και θα μετακινηθούν στο επόμενο έτος, αποσύροντας -προς το παρόν- το επίμαχο νομοσχέδιο. Το φοιτητικό κίνημα, λοιπόν, και οι φοιτητικές ενώσεις δεν έχουν κανένα περιθώριο εφησυχασμού. Οι τροποποιήσεις της φοιτητικής χορηγίας προέβλεπαν τη συρρίκνωση της, κυρίως με την αλλαγή του κριτηρίου για την περιουσία (ακίνητα με τιμές τους 2013 και όχι του 1980, καταθέσεις, μετοχές κλπ) μειώνοντας τη από το σημερινό €1,2εκ σε €500 χιλιάδες, χωρίς μάλιστα να λαμβάνεται υπόψη το μέγεθος της οικογένειας. Αν αναλογιστούμε ότι διανύουμε περίοδο οικονομικής κρίσης, ανεργίας και υψηλών φορολογήσεων, μια αποκοπή φοιτητικού πακέτου και αλλαγές στα κριτήρια της φοιτητικής χορηγίας, θα είχε τέτοιες συνέπειες για τους φοιτητές ώστε να τους οδηγήσει σε διακοπή σπουδών.

Μαζικός αγώνας

Αυτή η κινητοποίηση ήταν ένα πρώτο βήμα προς την κατεύθυνση της δραστηριοποίησης των φοιτητικών παρατάξεων και ενώσεων προς όφελος των φοιτητών σε μια περίοδο όπου η κυπριακή οικογένεια, όπως και σε άλλες χώρες του ευρωπαϊκού νότου, συχνά αδυνατεί να στηρίξει οικονομικά τις σπουδές. Μέχρι τώρα είχε υπάρξει αδιαφορία από τους εκπροσώπους των φοιτητών σε αυτόν τον τομέα, αλλά κάτι φαίνεται να αλλάζει. Η υποταγή στη μνημονιακή λιτότητα δε φαντάζει πια μονόδρομος και ο κόσμος αναζητά τη δική του πορεία έξω και πέρα από την κρίση. Οι μαζικές κινητοποιήσεις στους δρόμους και οι αντιστάσεις μπορούν να αλλάξουν τη δεδομένη κατάσταση. Τα δεσμά που μας φυλακίζουν μπορούν να σπάσουν, αν βαδίσουμε σε έναν κοινό αγώνα.

του Μάνου Μαθιουδάκη

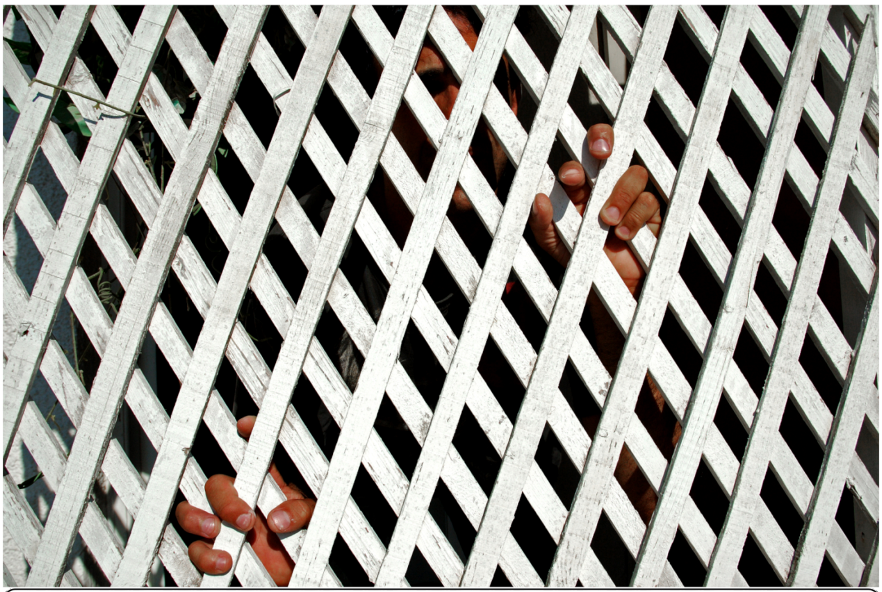
Πρόσφυγες στη Κύπρο... και ο πόλεμος ενάντια στη τρομοκρατία

Η επιχείρηση διάσωσης των 337 Παλαιστίνιων και Σύρων επιβατών του πλοιαρίου που κατευθυνόταν προς την Ιταλία στις 25/9/2014 έφερε ξανά στο προσκήνιο τη Συριακή κρίση και τη στάση της Ε.Ε.

Η άφιξη των συγκεκριμένων προσφύγων συνέβη σε μία ιδιαίτερη χρονική συγκυρία. Τον τελευταίο ένα χρόνο, οι πληροφορίες γύρω από τον πόλεμο στη Συρία (που μαίνεται από το 2011), συμπεριλαμβανομένης της ευρωπαϊκής και της κυπριακής ανταπόκρισης, είχαν σχεδόν εξαφανιστεί σε τέτοιο βαθμό από τα δελτία ειδήσεων και την αρθογραφία, ώστε να μην υπάρχουν παρά ελάχιστες και επουσιώδεις αναφορές. Χρειάστηκε η απόφαση των Δυτικών να "ξαναζεστάνουν" ιδεολογικά, πολιτικά και στρατιωτικά τον "αγώνα εναντία στη τρομοκρατία", με αφορμή τις ραγδαία αναπτυσσόμενες δυνάμεις του Ισλαμικού Κράτους, για να επανεμφανιστούν σχετικές ειδήσεις στον κυπριακό τύπο. Ήταν εκείνες τις μέρες που η Δημοκρατία, συντασσόμενη πλήρως με τους σχεδιασμούς των δυτικών, δήλωνε παρούσα, παραχωρώντας κάθε δυνατή διευκόλυνση στους συμμάχους της.

Έτσι, έπειτα από σχεδόν ένα χρόνο σιγής ασυρμάτου, τα δελτία ειδήσεων άρχισαν να γεμίζουν από ειδήσεις για την ισλαμική απειλή, πλάνα ακρωτηριασμένων παιδιών και ταλαιπωρημένους ανθρώπους που ζητούσαν τη συνδρομή της Δύσης για την αντιμετώπιση των τζιχαντιστών. Τα δελτία ειδήσεων ξαναθυμήθηκαν τα κύματα των προσφύγων μόνο που τώρα τα εμφάνιζαν σχεδόν ως άμεση απόρροια της παρουσίας των ακραίων ισλαμιστών.

Μέσα σε αυτή τη συγκυρία, το πράγματι πρωτοφανές -για την Κύπρο- γεγονός της διάσωσης ενός τόσο μεγάλου αριθμού ανθρώπων, συγκέντρωσε το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης εντός και εκτός Δημοκρατίας. Οι εικόνες των στριμωγμένων προσφύγων στο πλοιάριο κέντρισαν το ανθρωπιστικό ενδιαφέρον μίας σημαντικής μερίδας κόσμου, ζωντανεύοντας μνήμες και αφηγήσεις της πρόσφατης ιστορίας. Παράλληλα, παρά τον αδιόρατο φόβο που έχει επιμελώς καλλιεργηθεί εδώ και χρόνια μέσω κατασκευασμένων μύθων περί απειλής από την παρουσία προσφύγων και μεταναστών (και που καθόρισε τη στάση μίας επίσης σημαντικής μερίδας του πληθυσμού), τα βασικά αντανακλαστικά της κοινής γνώμης ήταν θετικά. Ίσως μάλιστα ήταν η πρώτη φορά μέσα στα τελευταία χρόνια που ένα θέμα τέτοιας ειδησεογραφικής εμβέλειας έτυχε τόσο θετικής υποδοχής.

Φώτο: Τυφλοπόντικας

Από την πλευρά της κυβέρνησης, η οποία υποχρεώθηκε να λάβει και αυτό το κλίμα υπόψη της, καταβλήθηκε η προσπάθεια να προβάλει την εικόνα της σοβαρής χώρας, η οποία. αξιοποιώντας τις ευρωπαϊκές διασυνδέσεις και πόρους, είναι πανέτοιμη να αντιμετωπίσει κρίσεις αυτού του είδους, "προσηλωμένη στις ανθρωπιστικές αξίες που διαπνέουν την ευρωπαϊκή οικογένεια". Η άρνηση, όμως, της συντριπτικής πλειοψηφίας των διασωθέντων προσφύγων να υποβάλουν αιτήσεις για άσυλο και η επιμονή τους να μεταφερθούν σε άλλες χώρες της ηπειρωτικής Ευρώπης, ήρθε να τσαλακώσει αυτό το προφίλ. Για το λόγο αυτό η στάση τους αντιμετωπίστηκε με δυσπιστία, κυνισμό και συχνά υποκριτική απορία.

Η διεξοδική ανάλυση του περιεχομένου εκείνου του ευρωπαϊκού πολιτισμού, που μπορεί να συνδυάζει άνετα το να συμμετέχει κανείς στις πολεμικές επιχειρήσεις στη Συρία, αλλά ταυτόχρονα να "νοιάζεται" και για τους πρόσφυγες ξεφεύγει από τα πλαίσια αυτού του άρθρου. Όψη του, όμως, αποτελεί και η κυπριακή πραγματικότητα για την οποία η συντριπτική πλειοψηφία των δημόσιων αναφορών είτε από τους αξιωματούχους είτε από τα ΜΜΕ περιγράφουν μια κατάσταση πολύ διαφορετική από την αληθινή.

Κρατικός ρατσισμός

Τα τελευταία πέντε χρόνια, το σύστημα ασύλου στην Κύπρο έχει δεχτεί σοβαρές πιέσεις από όλο το φάσμα των κοινοβουλευτικών κομμάτων καθώς και των κυβερνήσεων με στόχο τον περιορισμό των δικαιωμάτων των αιτούντων άσυλο και των προσφύγων. Με πρόσχημα την εκμετάλλευση του συστήματος πρόνοιας (θυμόμαστε όλοι την ατιμώρητη δημόσια επίδειξη επιταγών -δηλαδή κρατικών εγγράφων με στοιχεία προσωπικών δεδομένων- και διασπορά ψεμάτων από ακροδεξιό βουλευτή) μία σειρά από κυβερνητικά μέτρα αλλά και αποφάσεις της Βουλής κινήθηκαν στη κατεύθυνση της ρατσιστικής στοχοποίησης μίας από τις πλέον ευάλωτες ομάδες πληθυσμού. Αυτή η στάση κάνει τα πρόσφατα δάκρυα ανησυχίας για την ευημερία των διασωθέντων προσφύγων κροκοδείλια.

Επί 3 συνεχόμενες χρονιές (20011-2013) είδαμε τη Βουλή να δυσχεραίνει τη διαδικασία χορήγησης κρατικής αρωγής σε όλους τους πρόσφυγες και Υπηκόους Τρίτων Χωρών (ΥΤΧ) που βάσει νόμου και για λόγους κοινωνικής συνοχής τη δικαιούνταν (ανέργους, άτομα με ειδικές ανάγκες, πολύτεκνους, ασθενείς κα), δημιουργώντας ατέλειωτες καθυστερήσεις και καταργώντας στην πράξη κάθε έννοια ισονομίας και διασφάλισης βασικών ανθρώπινων δικαιωμάτων. Είδαμε, να εγείρεται σε μείζον θέμα για τα δημόσια οικονομικά τα επιδόματα των ΥΤΧ που, με βάση τα στοιχεία της ίδιας της Δημοκρατίας, ανέρχονταν, σε λιγότερο από 10% του συνόλου των επιδομάτων που παραχωρούνταν. Είδαμε να θεσμοθετείται (Αύγουστος του 2013) ένα καθεστώς απαξίωσης της ανθρώπινης υπόστασης όσων έχουν ανάγκη διεθνούς προστασίας, χορηγώντας βοηθήματα πείνας, ανίκανα να συντηρήσουν μια οικογένεια χωρίς να καταφεύγει στη φιλανθρωπία ή τον υποχρεωτικό δανεισμό. Είδαμε (και αυτό συνδέεται άμεσα με το «αίνιγμα» της άρνησης των διασωθέντων προσφύγων να υποβάλουν αίτηση για άσυλο) να καταργείται το Φλεβάρη του 2014 το δικαίωμα οικογενειακής επανένωσης για την συντριπτική πλειοψηφία των προσφύγων, με το νου στραμμένο στη Συριακή κρίση και δίνοντας σαφές περιεχόμενο στην έννοια του «ανθρωπισμού» όταν αφορά την υποδοχή των προσφύγων.

Η κατάσταση που έχει δημιουργηθεί (και που δε χρειάζεται να περιγράψουμε την απελπισία όσων έχουν την ατυχία να βρίσκονται σε αυτήν) αποτελεί προσαρμογή στην ακροδεξιά ρητορεία που θέλει τους πολίτες τρίτων χωρών ως σταθερή απειλή για την ευημερία και ασφάλεια των γηγενών. Ταυτόχρονα, όμως, εξυπηρετώντας και την νεοφιλελεύθερη ρητορεία, είναι μία πολιτική και ιδεολογική άσκηση νομιμοποίησης πολιτικών περιθωριοποίησης οποιασδήποτε κοινωνικής ομάδας τα συμφέροντα της οποίας ενοχλούν τους εκάστοτε οικονομικούς σχεδιασμούς. Δεν είναι τυχαίο το ότι με το πρόσχημα της ύφεσης, μια σειρά από μικρά η μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού (μονογονείς, πολύτεκνοι, άτομα με ειδικές ανάγκες, χαμηλοσυνταξιούχοι, εργαζόμενοι κλπ) υπόκεινται σε συνεχές ψαλίδισμα της αξιοπρέπειάς τους τα τελευταία χρόνια και φορτώνονται μονομερώς τα βάρη μιας κρίσης που δεν τη δημιούργησαν οι ίδιοι.

Ίσα δικαιώματα για όλους

Αυτή ακριβώς τη γενικευμένη στοχοποίηση του κόσμου της εργασίας (και της ανεργίας) οφείλουμε να αξιοποιήσουμε από την ανάποδη. Να δημιουργήσουμε προϋποθέσεις για την πλατύτερη δυνατή συσπείρωση του απλού κόσμου, των εργαζόμενων, των κοινωνικών ομάδων που με τη βία σπρώχνονται στο περιθώριο, ως τη μόνη εγγύηση αξιοπρέπειας και αντιστροφής της κατάστασης. Η υπεράσπιση των μεταναστών και προσφύγων και η υποβοήθηση της ένταξής τους σε αυτή τη διαδικασία, ως αναπόσπαστο χαρακτηριστικό της, αποτελεί θέση αρχής για την αριστερά και για το λόγο αυτό είναι αδιαπραγμάτευτη. Με αυτή την έννοια, η καθημερινή επίδειξη αλληλεγγύης και αντιρατσισμού δεν αποτελεί απλά ένα ανθρωπιστικό καθήκον ή, πολύ περισσότερο, μία διεθνή νομική «υποχρέωση», αφημένη στα χέρια των ειδικών, αλλά μία συνειδητή πολιτική τακτική που προδιαγράφει και το είδος της κοινωνίας που θέλουμε να ζούμε. Μιας κοινωνίας που εξασφαλίζει δικαιώματα χωρίς διακρίσεις και διαχωρισμούς.

Ήρτεν τζαι ο κύριος Καμμένος να μας επισκεφτεί σαν υπουργός άμυνας. Οι δικοί μας δακάτω πρέπει να ήταν ούλλοι συναχωμένοι με κλειστές τες μούττες τους. Αλλιώς δεν εξηγείται το ότι δεν εμυριστίκαν το μπαρούτι που άναψεν ο κύριος Καμμένος*, τζαι να φκάλουν μιαν ανακοίνωσην.

*ο Καμμένος χαρακτήρισε την ΕΛΔΥΚ "μονάδα επίθεσης που όταν θα έρθει το πλήρωμα του χρόνου, θα είναι η μονάδα που θα σηκώσει πάλι τη σημαία της λευτεριάς στα κατεχόμενα εδάφη" και μας πρότεινε να αγοράσουμε F-16...

του Θοδωρή Κούρου

ΜΠΑΟΥΧΑΟΥΣ 1919 -1933

Ένα πρωΐ, ο Ludwig Mies van de Rohe, ο τελευταίος διευθυντής της σχολής «Μπαουχαους», καθώς επέστρεφε στη σχολή με το αυτοκίνητό του, είδε κάτι που τον έκανε να νιώσει ότι «πεθαίνει». Η σχολή ήταν περικυκλωμένη από τη Γκεστάπο. Οι άνδρες της Γκεστάπο, αφού κουράστηκαν να στέκονται εκεί και να συλλαμβάνουν φοιτητές, πήραν την εντολή: «κλειδώστε τη και ξεχάστε το». Το μένος των ναζί απέναντι στη σχολή είχε να κάνει με το πνεύμα και την ιδεολογία που τη διαμόρφωσε στη διάρκεια της ιστορίας της.

Η σχολή ιδρύθηκε το 1919 από τον Walter Gropius, ο οποίος αξίζει να σημειωθεί ότι συμμετείχε ενεργά στα επαναστατικά εργατικά συμβούλια του 1918, εκπροσωπούσε μια προσπάθεια για σύνδεση μεταξύ βιομηχανικής παραγωγής, τέχνης και σχεδιασμού. Ξεκίνησε στη Βαϊμάρη μέσα στις αναταραχές και τις επαναστάσεις που ακολούθησαν τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο στη Γερμανία. Σε αντίθεση με τους καλλιτέχνες διανοούμενους, οι φοιτητές και καθηγητές της σχολής, επιχείρησαν να γεφυρώσουν το κενό ανάμεσα στον καλλιτέχνη και τον τεχνίτη, ανάμεσα στην κοινωνία και την τέχνη. Χαρακτηριστικά αναφέρεται στο μανιφέστο της σχολής, που γράφτηκε από τον Gropius το 1919, ότι σκοπός της σχολής ηταν: «να καταρρίψει το αλαζονικό όριο που χωρίζει τον χειροτέχνη από τον καλλιτέχνη, να επιτύχει μια νέα ενότητα μεταξύ τέχνης και τεχνολογίας και να συλλάβει και δημιουργήσει το νέο κτήριο του μέλλοντος».

Η σχολή στη διάρκεια λειτουργίας της παρήγαγε έργα που καλύπτουν ένα τεράστιο εύρος τεχνών και τεχνικών, από το θεατρικό σχεδιασμό ως την τυπογραφία, από τη ζωγραφική ως την αρχιτεκτονική, από χρηστικά καθημερινά αντικείμενα ως βιτρό και, ακόμα, πειραματικό κινηματογράφο, φωτογραφία, μουσική, χορό και πολλά άλλα. Πολλοί σημαντικοί καλλιτέχνες πέρασαν από εκεί είτε σαν φοιτητές είτε σαν καθηγητές. Η επιρροή της σχολής ήταν, επίσης, τεράστια. Οι βασικές καλλιτεχνικές αρχές του Μπάουχαους ήταν «η απλότητα, η λειτουργικότητα και η χρηστικότητα, με ιδιαίτερη έμφαση στις γεωμετρικές φόρμες και στο χρώμα. Απέρριπτε κάθε περιττό διακοσμητικό στοιχείο, θεωρώντας πως τα ίδια τα υλικά εμπεριέχουν ένα είδος φυσικής και εγγενούς διακοσμητικής αξίας και ικανότητας»

Όλα αυτά, όπως είναι προφανές, δεν άρεσαν καθόλου στους ναζί, για τους οποίους η σχολή εκπροσωπούσε τις Εβραιο-μαρξιστικές αντιλήψεις για την τέχνη. Παρόλο που σε μια ύστατη προσπάθεια «αποπολιτικοποίησης» της σχολής, ο αριστερός διευθυντής Meyer αναγκάστηκε σε παραίτηση και αντικαταστάθηκε από τον πιο μετριοπαθή Mies Van der Rohe, αυτό δεν κατεύνασε τελικά την οργή των ναζί που ακόμα επέμεναν για τον «κοσμοπολίτικο» και «μη Γερμανικό» χαρακτήρα της σχολής. Πράγματι, «οι αρχιτέκτονες και οι καλλιτέχνες του Μπάουχαους πίστευαν ότι ήταν εφικτή και αναγκαία μια σύνθεση των εθνικών παραδόσεων με τις διεθνείς

εικόνα: Κολάζ του Iwao Yamawki, φοιτητή της σχολής, με τίτλο «το τέλος του Dessau Bauhaus, 1932

εξελίξεις», πράγμα για το οποίο κατηγορήθηκαν και αργότερα από τον Βάλτερ Ούλμπριχτ, «τον σταλινικό ηγέτη της Ανατολικής Γερμανίας επί δύο δεκαετίες, ο οποίος μισούσε το σχεδιαστικό στυλ του Μπάουχαους και το χαρακτήρισε "έκφραση της κοσμοπολίτικης οικοδόμησης" που ήταν «εχθρική προς το λαό» και την "εθνική αρχιτεκτονική κληρονομιά"».

Το Μπάουχαους, παρόλο που δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν «στρατευμένη τέχνη» με τη στενή έννοια, είναι ένα καλλιτεχνικό ρεύμα επηρεασμένο από την εποχή του. Μια εποχή επαναστάσεων στην Ευρώπη, αλλά και στη Γερμανία που αναδιαμόρφωσαν το τοπίο όχι μόνο στην πολιτική, αλλά και στην πολιτιστική παραγωγή, στη σύνδεση της τέχνης με τις λαϊκές μάζες και στη μαζική πρόσβαση των τελευταίων στην τέχνη.

Στα πόσα τοις εκατό Πρωτογενές Πλεόνασμα ξεκινούμεν την επανάσταση, σύντροφοι της ελληνικής κυβέρνησης;

του Πέτρου Γιαννούλη

Ελλάδα: Χάθηκε μια κρίσιμη μάχη, δεν πρέπει να χαθεί ο πόλεμος

Οι ασφυκτικές πιέσεις και οι ωμοί εκβιασμοί στις διαπραγματεύσεις φαίνεται ότι έφεραν -σε πρώτη φάση- τα επιθυμητά αποτελέσματα για τους δανειστές. Στις 20 Φλεβάρη, η νέα κυβέρνηση υπόγραψε μια συμφωνία, η οποία, σε συνδυασμό με τις δηλώσεις στελεχών/υπουργών, σαμποτάρει την προοπτική της ταξικής ανατροπής που έχουν απόλυτη ανάγκη οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα στην Ελλάδα. Συνοπτικά:

- Η αποκατάσταση του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ παραπέμπεται... σε βάθος τετραετίας. Ουσιαστικά δεν τηρείται η προεκλογική δέσμευση για άμεση επαναφορά του κατώτατου μισθού ανεξάρτητα από την πορεία της διαπραγμάτευσης Αντίστοιχα, μπλοκάρεται και η επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων εργασίας αφού η εφαρμογή τους συνδέεται με την αξιοποίηση των «βέλτιστων πρακτικών» της Ε.Ε και της «εργαλειοθήκης» του ΟΟΣΑ. Είναι αλήθεια πως οι δύο αυτοί θεσμοί έχουν τεράστια εμπειρία σε θέματα εργασίας. Για την ακρίβεια, με την τεχνογνωσία που διαθέτουν έχουν συμβάλλει τα μέγιστα στο τσάκισμα των εργατικών δικαιωμάτων.
- Αναφορικά με το χρέος, κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων εγκαταλείφθηκε η θέση για διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του και αναγνωρίστηκε η αποπληρωμή του ως υποχρέωση της κυβέρνησης. Άμεση συνέπεια αυτής της μεταστροφής ήταν και η εγκατάλειψη των θέσεων για δημόσιο έλεγχο των τραπεζών αλλά και για επαναφορά του αφορολόγητου στα 12.000 ευρώ.
- Δεν ακυρώνονται τα Μνημόνια και οι νόμοι που τα συνοδεύουν. Το ζήτημα αυτό είναι κεντρικό γιατί η ακύρωση των μνημονίων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη συνολική ανατροπή των πολιτικών φτώχειας που έχουν επιβληθεί.

Το τέλος μιας ουτοπίας

Οι καπιταλιστές, το πολιτικό τους προσωπικό και τα συστημικά ΜΜΕ βιάστηκαν να πανηγυρίσουν την ήττα της Αριστεράς. Σύμφωνα με αυτούς αποδείχτηκε ότι οι ιδέες της Αριστεράς είναι «ουτοπικές» και δεν υπάρχει περίπτωση να εφαρμοστούν. Η συμφωνία του Eurogroup διέλυσε πράγματι μια ουτοπία: τη

στρατηγική της 'αμοιβαίας επωφελούς συμφωνίας'. Η στρατηγική αυτή απέκλειε εκ των προτέρων τις 'μονομερείς ενέργειες' όπως η στάση πληρωμών και η ρήξη με τους εκβιασμούς της Ε.Ε.

Ο οικονομολόγος Στάθης Κουβελάκης περιγράφει βήμα-βήμα το τέλος της ουτοπίας "Όλα αυτά κατέρρευσαν εντός ελάχιστων ημερών. Στις 4 Φλεβάρη η ΕΚΤ ανακοίνωσε την διακοπή της κύριας πηγής παροχής ρευστότητας στις ελληνικές τράπεζες. Η εκροή που είχε αρχίσει πήρε σύντομα ανεξέλεγκτες διαστάσεις, χωρίς οι ελληνικές αρχές, φοβούμενες ότι κάτι τέτοιο θα αποτελούσε απαρχή Grexit, να είναι διατεθειμένες να πάρουν το παραμικρό «μονομερές» μέτρο (όπως τον έλεγχο κεφαλαίων) για να το αντιμετωπίσουν... Καμία απολύτως χώρα δεν στήριξε τις ελληνικές θέσεις, πέρα από κάποιες διπλωματικές αβρότητες όσων ήθελαν η ελληνική κυβέρνηση να σώσει κάπως τα προσχήματα...

Φοβούμενη περισσότερο το Grexit από τους συνομιλητές της, εντελώς απροετοίμαστη απέναντι στο απόλυτα προβλέψιμο ενδεχόμενο τραπεζικής αποσταθεροποίησης (το κλασσικό όπλο του συστήματος διεθνώς ενάντια σε αριστερές κυβερνήσεις εδώ και σχεδόν έναν αιώνα), η ελληνική πλευρά στερείτο στην ουσία οποιουδήποτε διαπραγματευτικού όπλου. Βρέθηκε κυριολεκτικά με την πλάτη στον τοίχο και δεν είχε παρά κακές επιλογές στη διάθεσή της. Η ήττα της Παρασκευής ήταν αναπόφευκτη και σηματοδοτεί το οριστικό τέλος της στρατηγικής της 'εντός ευρώ θετικής λύσης', για ακρίβεια της 'πάση θυσία εντός ευρώ θετικής λύσης'."

Για να κερδηθεί ο πόλεμος

Φαίνεται ότι οι "θεσμοί" κέρδισαν τη μάχη αλλά ο πόλεμος δεν χάθηκε γιατί ούτε οι ψηφοφόροι του κυβερνώντος κόμματος ούτε ο πολύς κόσμος είναι πρόθυμοι να οπισθοχωρήσουν και να επιστρέψουν στην απόγνωση της συγκυβέρνησης Σαμαρά.

Η πλευρά της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας δεν έχει την πρόθεση να επιτρέψει μέτρα ανακούφισης της ελληνικής κοινωνίας και να τη σεβαστεί έστω και λίγο. Οι πρόσφατες εξελίξεις στην Ελλάδα κάνουν ξεκάθαρο ακόμα και στον πιο ανυποψίαστο ότι οι καπιταλιστές έχουν εξαπολύσει πόλεμο ενάντια στον κόσμο της δουλειάς και δεν πρόκειται να δεχτούν κανένα, τάχα win-win, συμβιβασμό. Και αυτό γιατί φοβούνται...

...φοβούνται ότι μια δική τους οπισθοχώρηση μπορεί να προκαλέσει ντόμινο σε χώρες όπως η Ισπανία και η Πορτογαλία και να απειληθεί η συνέχιση της λιτότητας, που αποτελεί κεντρικό στοιχείο της στρατηγικής τους για την αντιμετώπιση της κρίσης. Σύμφωνα με τον Ηλία Ιωακείμογλου: "Όταν το κεφάλαιο είναι υπερσυσσωρευμένο, όταν είναι πέντε έως επτά φορές μεγαλύτερο από το ΑΕΠ, όπως συμβαίνει σήμερα σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προκειμένου να μην καταρρεύσει η κερδοφορία απαιτείται ακραία ένταση της εκμετάλλευσης της εργασίας, και αυτό επιτυγχάνεται με την υψηλή ανεργία. Η λιτότητα, η εκρηκτική αύξηση της εισοδηματικής ανισότητας και η ανεργία αποτελούν λοιπόν σήμερα τη στρατηγική καρδιά του συστήματος. Ό,τι λοιπόν την απειλεί πρέπει να εκμηδενιστεί."

Την πραγματικότητα αυτή φαίνεται να τη συνειδητοποιούν ολοένα και περισσότερα μέλη και στελέχη του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. που τίθενται ανοιχτά ενάντια στην αυταπάτη για λύση χωρίς ρήξη με τους καπιταλιστικούς θεσμούς και εμφανίζονται έτοιμοι να παλέψουν για την ανατροπή της λιτότητας στην πράξη. Το σημαντικότερο, όμως, είναι ότι η πραγματικότητα αυτή γίνεται συνείδηση σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας. Σε αυτή την πραγματικότητα καλούνται να παρέμβουν όλες οι αριστερές δυνάμεις και να συμβάλουν στη διαμόρφωση ενός μαζικού και μαχητικού κινήματος που θα καταργήσει τα σχέδια του αστικού-μνημονιακού μπλοκ.

Δε δίνουν ούτε ψίχουλα, δε δίνουμε άλλο αίμα

Για να κερδηθεί ο πόλεμος χρειάζεται συγκέντρωση δυνάμεων σε ένα σχέδιο που να λογοδοτεί στο στρατηγικό στόχο του σοσιαλισμού και αποφασιστικότητα στην εφαρμογή του. Μόνο η συσπείρωση αυτών των δυνάμεων έχει ελπίδα σε πρώτη φάση να συσπειρώσει τον κόσμο στην αναχαίτιση της λιτότητας και σε επόμενη φάση να προχωρήσει στο μετασχηματισμό της κοινωνίας, πριν αυτή οδηγηθεί στην εξαθλίωση και την παραίτηση. Και όλα αυτά... όχι σε βάθος χρόνου, γιατί ο χρόνος κυλάει εναντίον μας.

Λίγα λόγια για εμάς

Δημιουργήσαμε την οργάνωση Γρανάζι με βάση την πεποίθηση ότι η αντικαπιταλιστική σκέψη και δράση είναι αναγκαίο εργαλείο σε όλα τα μέτωπα και στόχο τη δραστηριοποίηση όλο και περισσότερων ανθρώπων σε αυτήν την κατεύθυνση.

Στο δρόμο αυτό, δε βαδίζουμε μόνοι μας. Είμαστε κομμάτι του ντόπιου, ευρωπαϊκού και παγκόσμιου κινήματος που έρχεται σε ρήξη με τον καπιταλισμό και γνωρίζει την αυξανόμενη κινητοποίηση και στήριξη εκατομμυρίων ανθρώπων. Μια κινητοποίηση που φέρει τη συνείδηση της δύναμης του εργατικού κινήματος και των καταπιεσμένων. Μια κινητοποίηση που ανοίγει το δρόμο για την κατάκτηση της πραγματικής δημοκρατίας, της δημοκρατίας που θέλει τους εργαζόμενους και το λαό να αναλαμβάνουν τον έλεγχο σε όλα τα επίπεδα της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, να αναλαμβάνουν τον έλεγχο της ίδιας τους της ζωής.

Η οργάνωση Γρανάζι:

- Παλεύει για την ανατροπή του ταξικού καπιταλιστικού συστήματος και τη δημιουργία μιας κοινωνίας που θα καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, παλεύει δηλαδή για τη σοσιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας μέσα από την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής
- Προβάλλει τον ταξικό προσανατολισμό και το διεθνιστικό χαρακτήρα της
- Υπερασπίζεται τις αξίες της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ισότητας και μάχεται ενάντια στο φασισμό, τον εθνικισμό και κάθε μορφή ρατσιστικών και σεξιστικών διακρίσεων
- Υποστηρίζει την οργάνωση της παραγωγής με τρόπο που να υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες και τις απαιτήσεις για τη διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος

facebook.com/Rizospastiki.Aristera
twitter.com/GranaziOrg
http://granazi.org
granazi.org@gmail.com